

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΣΤ'

☿ Συνδρομὴ ἑτησία : Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται
☿ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια.—Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 35.

☿ 25 Δεκεμβρίου 1888.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ ἱατρὸς κ. Καλοπαίδης διελογίζετο ὥσει ἀναζητῶν τι εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἐπανελάμβανε ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— Καρμίαν ἀνάμνησιν Χριστουγεννιάτικην ;
... καρμίαν ἀνάμνησιν Χριστουγεννιάτικην ;
Αἰφνης ἀνέκραξε :

— Βέβαια !.. ἔχω μίαν, καὶ μάλιστα πολὺ παράδοξον. Μίαν ἱστορίαν φανταστικὴν. Εἶδα ἓνα θαῦμα· μάλιστα, κυρίαί μου, ἓνα θαῦμα, τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων.

Θὰ ἐκπλήττεσθε ἀναμφιβόλως ν' ἀκούετε ἐμὲ, ὅστις δὲν πιστεύω τίποτε, νὰ ἠμιλῶ τοιοῦτο τρόπον ! Καὶ ἐν τοσοῦτῳ εἶδα ἓνα θαῦμα ! Τὸ εἶδα, σὰς λέγω, τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὀφθαλμοφανῶς.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε ἂν ἐξεπλάγην πολὺ ; ὅχι· διότι ἂν δὲν πιστεύω εἰς τὰς δοξασίας σας, πιστεύω εἰς τὴν πίστιν, ἣτις δύναται νὰ μετακινήσῃ ὅρη. Πολλὰ παραδείγματα ἡδυνάμην νὰ σὰς ἀναφέρω, ἀλλὰ θὰ σὰς ἐκίνησιν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ θὰ ἔτρεχα τὸν κίνδυνον νὰ ἐλαττώσω τὴν ἐκ τῆς διηγήσεώς μου ἐντύπωσιν.

Ὁμολογῶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἂν δὲν ἐπεισθην πολὺ καὶ δὲν μετενόησα ἐξ ὅσων εἶδα, τοῦλάχιστον συνεκινήθην λίαν, θὰ προσπαθῆσω δὲ νὰ σὰς ἐκθέσω τὰ γεγονότα μετ' ἀφελείας, ὥς νὰ ἤμην ἀπιστός τις Ὁβερναῖος.

Ἦμην τότε ἱατρός, ἱατρὸς τῆς ἐξοχῆς, καὶ διέμενα εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς Ρολλιθέλλης εἰς τὸ μέσον τῆς Νορμανδίας.

Ὁ χειμὼν κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ὑπῆρξε φοβερός. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου ἐπῆλθεν ἡ χιών μετὰ μίαν ἐβδομάδα παγωνίας. Μακρόθεν ἐφαίνοντο ἀπὸ τοῦ βορρᾶ προερχόμενα τὰ μεγάλα σύννεφα· ἡ λευκὴ βροχὴ τῶν νιφάδων ἤρχισεν.

Εἰς μίαν νύκτα πᾶσα ἡ πεδιάς ἐκαλύφθη.

Αἱ ἐπαύλεις ἀπομεμονωμέναι ἐντὸς τῶν τετραγώνων αὐλῶν των, ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος τῶν ὑψηλῶν δένδρων τῶν ἐπιπεπασμένων ἐκ τῆς πάχνης ἐφαίνοντο κοιμώμεναι ὑπὸ

τὴν συσσώρευσιν τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου καὶ ἐλαφροῦ ἀφροῦ.

Εἰς τὴν νεκρὰν πεδιάδα οὐδεὶς πλέον ἤκούετο κρότος. Μόνον οἱ κόρακες κατὰ σμήνην ἵπταντο σχηματίζοντες μακρὰν εἰς τὸν οὐρανὸν σειράν, ἀναζητοῦντες ἐπὶ ματαίῳ τὴν τροφήν των, ἐπιπίπτοντες ὅλοι ὁμοῦ ἐπὶ τῶν πενθίμων ἀγρῶν καὶ τύπτοντες τὴν χιόνα διὰ τοῦ μεγάλου ράμφους των.

Οὐδὲν ἄλλο ἤκούετο εἰμὴ ὁ θροῦς τῆς διαρκῶς καταπιπτούσης λευκῆς ἐκείνης κόνεως.

Ὁ νιφετὸς διήρκεσεν ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας· εἴτα κατέπαυσεν. Ἡ γῆ ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων της μακρὴν χιόνος πυκνὸν πέντε πόδας.

Ἐπὶ τρεῖς δὲ ἐβδομάδας κατόπιν οὐρανὸς διαυγὴς ὡς κυανοῦν κρύσταλλον τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα δὲ κατὰστικτος ὑπὸ ἀστέρων, οἵτινες ἐφαίνοντο οἷοναὶ ἐκ πάχνης, τόσον παγερὸν ἦτο τὸ εὐρὺ στερέωμα, ἐπεξετείνετο ἐπὶ τῆς συνεχοῦς, σκληρᾶς καὶ στιλβούσης ὀθόνης τῆς χιόνος.

Ἡ πεδιάς, αἱ φράκται, αἱ ἐντὸς τῶν περιβολίων πετελαί, τὰ πάντα ἐφαίνοντο νεκρωθέντα ἐκ τοῦ ψύχους· μόνον αἱ λευκαὶ καπνοδόχαι τῶν καλυβῶν ἀπεκαλύπτον τὴν κεκρυμμένην ζωὴν δι' ἰσχυρῶν στηλῶν καπνοῦ ἀνυψομένων εὐθέως εἰς τὸν παγερὸν αἰθέρα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤκούοντο τὰ δένδρα τρίζοντα ὡς νὰ συνετρίβοντο ὑπὸ τὸν φλοῖον τὰ ξύλινα αὐτῶν μέλη. Ἐνίοτε δὲ ὀγκώδης τις κλάδος αὐτῶν ἀπεσπᾶτο καὶ κατέπιπτε, διότι ὁ ἀκατανίκητος παγετὸς ἐπήγγυε τὸν χυμὸν καὶ συνέτριβε τὰς ἴνας.

Αἱ ἀνὰ τὴν πεδιάδα τῇδε κακεῖσε διεσπαρμέναι οἰκίαι ἐφαίνοντο ἀπέχουσαι ἑκατοντάδα λευγῶν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐξῆς τις ὅπως ἡδυνάτο. Μόνος ἐγὼ προσεπάθουν ἐξερχόμενος νὰ ἐπισκέπτωμαι τοὺς πλησιεστέρους τῶν πελατῶν μου, τρέχων τὸν κίνδυνον νὰ βυθισθῶ εἰς κεκρυμμένον τι βάραθρον.

Παρετήρησα μετ' ὀλίγον ὅτι φόβος μυστηριώδους ἐπεκράτει παρὰ τοῖς κατοικοῖς. Ἐσυλλογίζοντο ὅτι τὸ τοιοῦτον δεινὸν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε φυσικόν. Ἰσχυρίζοντο τινες ὅτι ἤκουον φωνὰς τὴν νύκτα, ὅς εἰς συριγμούς, κραυγὰς παρερχομένας.

Αἱ κραυγαὶ αὐταὶ καὶ οἱ συριγμοὶ προήρχοντο ἀναμφιβόλως ἐκ μεταναστευόντων πτηνῶν, ἅτινα ἐταξίδευον περὶ τὸ λυκαυγὲς καὶ ἔφευγον κατὰ στίφη πρὸς μεσημβρίαν. Ἀλλὰ πῶς νὰ πείσῃ τις ἀνθρώπους κατεπτομένους! Τρόμος κατεῖχε τὰ πνεύματα καὶ ἀνέμενον ὅλοι γεγονός τι ἔκτακτον.

Τὸ σιδηρουργεῖον τοῦ μπάμπια Βωτινὲλ ἔκειτο εἰς τὴν ἐσχατιᾶν τοῦ μικροῦ χωρίου. Ἐπιβὰν παρὰ τὴν ὁδόν, τὴν ἀόρατον ἐκ τῆς χιόνος καὶ ἔρημον· ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐστεροῦντο ἄρτου, ὁ σιδηρουργὸς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μέχρι τοῦ χωρίου. Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς ὥρας συνομιλῶν εἰς ἐξ οἰκίας, τὰς ἀποτελούσας τὸ κέντρον τοῦ χωρίου καὶ ἀπῆλθε παραλαβὼν τὸν ἄρτον, μαθὼν τινὰς εἰδήσεις καὶ μετασχὼν τοῦ γενικοῦ διαδιδομένου φόβου.

Ἐξεκίνησε πρὸ τῆς νυκτός ὅπως ἐπιστρέψῃ.

Αἰφνης ἐνῶ διήρχετο πλησίον φράκτου, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἐν αὐγὸν ἐπὶ τῆς χιόνος, καί, ἐν αὐγὸν ἀφειμένον ἐκεῖ ἐπάνω, κάτασπρον. Ἐκείψε καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο πραγματικῶς αὐγὸν. Πόθεν τάχα νὰ προήρχετο; ποία ὄρνιθα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν ὄρνιθῶνα καὶ ἦλθε νὰ τὸ γεννήσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; Ὁ σιδηρουργὸς ἐξεπλάγῃ, δὲν ἐκατάλαβεν· ἐπῆρεν ὅμως τὸ αὐγὸν καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Νά, γυναῖκα, νὰ ἔνα αὐγὸ ποῦ εὔρηκα στὸ δρόμο.

Ἡ σύζυγος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐγὸ εἰς τὸ δρόμο; μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν; μεθυσμένος θὰ ἦσαι βέβαια!

— Ὅχι, γυναῖκα· ἦτο κοντὰ σὲ μία φράκτῃ καὶ ζεστὸ μάλιστα· ἀκόμη δὲν εἶχε κρυώσει. Τὸ ἐπῆρα καὶ τὸ ἔβαλα ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ στομάχι μου διὰ νὰ μὲν ζεστό. Φάγε το εἰς τὸ γεῦμα.

Τὸ αὐγὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν χύτραν ὅπου ἔβραζεν ἡ σούπα, ὁ δὲ σιδηρουργὸς ἤρχισε νὰ διηγῆται τι ἔλεγον εἰς τὸ χωρίον.

Ἡ σύζυγός του ἠχροᾶτο ὠχροτάτη.

— Βέβαια! ἤκουσα κ' ἐγὼ ταῖς συριζαῖς... Μοῦ φαίνονταν σὰν νὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὴν καμινάδα!

Ἐκάθισαν νὰ γευματίσωσι καὶ ἔφαγον κατ' ἀρχὰς τὴν σούπα, ἔπειτα ἐνῶ ὁ ἀνὴρ ἤλειπε μὲ βούτυρον τὸ ψωμί του, ἡ σύζυγός του ἔλαβε τὸ αὐγὸν καὶ τὸ ἐξήταξε μὲ βλέμμα δύσπιστον.

— Μήπως ἔχει τίποτε μέσα αὐτὸ τὸ αὐγὸ;

— Τί θέλεις νὰ ἔχῃ;

— Ξεῦρω κ' ἐγὼ!

— Τότε φάγε το καὶ μὴ κάνῃς ἀνοησίας.

Ἦνοιξεν ἡ γυνὴ τὸ αὐγὸν· ἦτο ὅπως τὰ ἄλλα αὐγά καὶ μάλιστα νωπότατον.

Ἦρχισε νὰ τὸ τρώῃ δυστάζουσα· τὸ ὠρέγετο, τὸ ἄφινε, τὸ ἔπερνε πάλιν. Ὁ δὲ σύζυγος ἔλεγε:

— Λοιπὸν τί γεῦσι ἔχει αὐτὸ τὸ αὐγὸ;

Ἡ γυνὴ δὲν ἀπήντησε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τὸ κατεβροχθίζῃ· ἔπειτα διὰ μιᾶς προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς τὰ ὄμματα τῆς ἄπλανῆ, βλοσυρά, ἔκφρονα· ἀνέτεινε τοὺς βραχίονας, ἀνίστρεψεν αὐτοὺς καὶ σπασμωδικῶς σειομένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐκυλίσθη κατὰ γῆς φρικτῶς κραυγάζουσα.

Ὀλην τὴν νύκτα ἔσπαιρε φοβερά, κατεχομένη ὑπὸ ἰσχυροῦ τρόμου τῶν μελῶν, ἡλλοιωμένη ὑπὸ ἀποτροπαίων σπασμῶν. Ὁ σιδηρουργὸς ἀδυνατῶν νὰ συνέχῃ αὐτήν, ἠναγκάσθη νὰ τὴν δέσῃ.

Ἐκραύγαζεν ἀκαταπαύστως διὰ φωνῆς ἀκουράστου:

— Ἐμβῆκε μέσα μου! Ἐμβῆκε μέσα μου!

Προσεκλήθην τὴν ἐπομένην· διέταξα πάντα τὰ γνωστὰ πραϋντικὰ φάρμακα, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἀποτελέσματος. Ἦτο παράφρων.

Τότε μετ' ἀπιστεῦτον ταχύτητος, παρὰ τὸ ἐμπόδιον τῶν πυκνῶν χιόνων, ἡ εἰδησις, ἡ ἀλλόκοτος εἰδησις διέδραμε καὶ μετεδόθη ἀπὸ ἐπαύλεως εἰς ἐπαυλιν: « Ἡ σύζυγος τοῦ σιδηρουργοῦ ἐδαίμονίσθη! » Προσῆρχοντο πανταχόθεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν· ἤκουον μακρόθεν τὰς φοβεράς κραυγὰς τῆς ἐκφερομένου διὰ φωνῆς τόσον ἰσχυρᾶς, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς πλάσμα ἀνθρώπινον.

Εἰδοποίησαν τὸν ἐφημέριον τοῦ χωρίου, γηραιὸν καὶ ἀπλοϊκὸν ἱερέα. Προσέδραμε μὲ τὰ ἄμφιά του, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ παραμυθίσῃ ἐτοιμοθάνατόν τινα, καὶ ἀπήγγειλεν, ἐκτείνων τὰς χεῖρας, ὅλας τὰς εὐχὰς τῶν ἐξορκισμῶν, ἐνῶ τέσσαρες ἄνδρες ἐκράτουν ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν πάσχουσαν ἀφρίζουσαν καὶ συστρεφόμενην.

Τὸ πονηρὸν πνεῦμα ὅμως δὲν ἐφυγαδεύθη.

Ἐν τοσούτῳ ἐφθασαν τὰ Χριστοῦ γεννα χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ὁ καιρὸς.

Τὸ πρῶν τῆς παραμονῆς ἦλθεν ὁ ἱερεὺς νὰ μ' εὔρῃ.

— Ἐπιθυμῶ, εἶπε, νὰ παρευρεθῇ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς νυκτός. Ἴσως ὁ Θεὸς θαυματουργήσῃ πρὸς χάριν τῆς, τὴν ὥραν καθ' ἣν καὶ Αὐτὸς ἐγεννήθη ὑπὸ γυναικός.

Ἀπήντησα εἰς τὸν ἐφημέριον.

— Ἐπιδιομιμᾶζω πληρέστατα τὴν πρόθεσίν σας, παππᾶ μου. Ἄν ἡ τελετὴ καταπλήξῃ τὸ πνεῦμά της — καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον καταλληλότερον πρὸς συγκίνησιν — δύναται νὰ σωθῇ, ἄνευ ἄλλου μέσου θεραπειᾶς.

Ὁ γέρον ἱερεὺς ἐψιθύρισε:

— Δὲν εἴσθε ἐκ τῶν πιστῶν, ἱατρεῖ, ἀλλὰ μὲ βοηθήσετε, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἀναδέχεσθε νὰ τὴν μεταφέρετε;

Ἵπεσχέθην αὐτῷ τὴν συνδρομήν μου.

Ἐπῆλθεν ἡ ἐσπέρα καὶ κατόπιν ἡ νύξ· ὁ κώδων τοῦ ναοῦ ἤρχισε νὰ σημαίνει καὶ οἱ θρηνώδεις ἤχοί του διέτρεχον τὴν πένθιμον ἔκτασιν τὴν λευκὴν καὶ παγερὰν ἐπιφάνειαν τῶν χιόνων.

Μέλαιναι σκιαὶ προσήρχοντο βραδέως καθ' ὁμίλους εὐπειθῶς ὑπέκοντες εἰς τὸν ἦχον τοῦ γαλκοῦ ὀργάνου. Ἡ πανσέληνος ἐφώτιζε διὰ ζωρᾶς θαμβῆς λάμπειας τὸν ὀρίζοντα καὶ καθίστα μᾶλλον ὁρατὴν τὴν ὠχρὰν τῶν ἀγρῶν ἐρημίαν.

Παρέλαβον μαζί μου τέσσαρας εὐρώστους ἀνδρας καὶ μετέβην εἰς τὸ σιδηρουργεῖον.

Ἡ Δαιμονισμένη ἐξηκολούθει νὰ ὠρύεται προσδεδεμένη εἰς τὴν κοίτην της. Τὴν ἐνέδυσαν εὐπρεπῶς, μολονότι κατέβαλεν ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν ἀπεκόμισαν.

Ὁ ναὸς ἦτο ἡδὴ πλήρης κόσμου, κατὰφωτος, παγερός. Οἱ ψάλται ἐξέφερον τοὺς μονοτόνους ἤχους τῶν ψαλμῶν των· τὸ ὄργανον ἐθορύβει· ὁ κοδωνίσκος τοῦ διακονοῦντος τὸν ἱερέα παιδίου ἐκροτάλιζε κανονίζων τὰς κινήσεις τῶν ἐκκλησιαζομένων πιστῶν.

Ἐκλείσα τὴν γυναῖκα μετὰ τῶν τεσσάρων φυλάκων της εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ πρεσβυτερίου καὶ ἀνέμενα τὴν στιγμὴν, ἣτις ἤθελε μοῦ φανῇ εὐνοϊκῇ.

Ἐξέλεξα τὸ διάστημα τὸ ἐπόμενον τῆς εὐχαριστίας. Πάντες οἱ χωρικοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκοινώνησαν, ἐκλιπαροῦντες τὸ θεῖον ἔλεος. Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει ἐνῷ ὁ ἱερεὺς ἀπεπεράτου τὸ μυστήριον.

Κατὰ διαταγὴν μου ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἐκόμισαν τὴν παράφροναν.

Μόλις εἶδε τὰ φῶτα, τὸ γονυπετοῦν πλῆθος, τὰς λαμπάδας καὶ τὰ χρυσώματα τοῦ θυσιαστηρίου, ἐσφάδασε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς διαφύγῃ, ἐξέφερε δὲ τόσον ὀξείας κραυγᾶς, ὥστε ρίγος τρόμου διέτρεξε τοὺς ἐν τῷ ναῷ· αἱ κεφαλαὶ πᾶσαι ἀνηγέρθησαν· μερικοὶ ἔφυγον.

Δὲν εἶχε πλέον ὄψιν καὶ σχῆμα γυναικός, συνεσπασμένη ὅπως ἦτο μέσα εἰς τὰς χεῖράς μας, μετὰ τὴν κεφαλὴν διεστραμμένην, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξάλλους.

Τὴν ἔσυραν μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ ἱεροῦ καὶ τὴν ἐκράτησαν δυνατὰ, συνεσπειρωμένην χαμαί.

Ὁ ἱερεὺς, ὅστις ἀνέμενε, ἠγέρθη. Μόλις εἶδεν ὅτι ἐσταμάτησεν, ἔλαβε τὸ δισκάριον, τὸ περιστεφόμενον ὑπὸ ἐπιχρύσων ἀκτίνων, μετὰ τὸν λευκὸν ἄζυμον ἄρτον εἰς τὸ μέσον καὶ προχωρήσας βήματά τινα, ἤγειρεν αὐτὸ μετὰ ἀμφοτέρων τῶν χεῖρας ἐκτεταμέναν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του παρουσιάζων αὐτὸ εἰς τὰ ἐκθαμβὰ βλέμματα τῆς Δαιμονισμένης.

Αὕτῃ ἐξηκολούθει νὰ οὐρλιάζῃ, μετὰ τὸ βλέμμα ἀτενῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ἐκείνου ἀντικειμένου.

Ὁ ἱερεὺς ἔμενε ἀκίνητος, τόσον ἀκίνητος, ὥστε θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἄγαλμα.

Τὸ τοιοῦτο διήρκεσε πολλὴν ὥραν.

Ἡ γυνὴ ἐφαίνετο καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου, γοητευθεῖσα· παρετῆρει ἀτενῶς τὸ δισκάριον ταρασσομένη ἀκόμη ὑπὸ φοβερῶν σπασμῶν, ἀλλὰ μετὰ φωνῆς ἥττον διαπεραστικῆς.

Καὶ ἡ σκηνὴ διήρκεσεν ἀκόμη.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ταπεινώσῃ τὸ βλέμμα τὸ προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἄζυμου ἄρτου· δὲν ἐκραύγαζε πλέον, ἀλλ' ἔστυνε καὶ τὸ ἄκαμπτον σῶμά της συνεστέλλετο, κατέπιπτεν.

Τὸ πλῆθος ὅλον προσέκλινε κύπτον, μετὰ τὸ μέτωπον χαμαί.

Ἡ Δαιμονισμένη κατεβίβαζεν ἐν τάχει τὰ βλέφαρα καὶ ἀμέσως πάλιν τὰ ἀνύψωνεν, ὥς νὰ ἠδυνάτῃ νὰ ὑποφέρῃ τὴν θέαν τοῦ Κυρίου. Ἐσιώπησεν. Αἰφνης εἶδα ὅτι τὰ ὄμματά της ἦσαν κεκλεισμένα. Ἐκοιμάτο ὡς οἱ ὑπνοβάται, ὑπνωτισθεῖσα — μετὰ συγχωρεῖτε! — καταβληθεῖσα ἤθελα νὰ εἶπω ἀπὸ τὴν ἐπίμονον ἐκείνην θέαν τοῦ ἀκτινοβόλου δισκαρίου, ἡττηθεῖσα ὑπὸ τοῦ νικηφόρου Χριστοῦ!

Τὴν ἀπεκόμισαν ἀναίσθητον, ἐνῷ ὁ ἱερεὺς ἐπανήρχετο εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Ἡ ἐκθαμβὸς ὁμήγυρις ἔψαλε τότε ὕμνον δοξολογίας πρὸς εὐχαριστίαν.

Ἡ σύζυγος τοῦ σιδηρουργοῦ ἐκοιμήθη ἐπὶ τεσσαράκοντα ὥρας κατὰ συνέχειαν, ἐπειτα ἀφυπνίσθη, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐνθυμῆται τὸ πάθος της καὶ τὴν ἰασίν της.

Αὐτὸ εἶνε, κύριοι, τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον εἶδα.

Ὁ ἱατρός ἐσιώπησεν· κατόπιν προσέθηκε μετὰ τινος δυσαρεσκείας:

— Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποποιηθῶ ὅπως καὶ ἐγγράφως μαρτυρήσω τὸ γεγονός.

(Guy de Maupassant)

X.

Οἱ προθυμούμενοι νὰ πωληθῶσιν εἶνε ἀνάξιοι ν' ἀγορασθῶσι.

Νέοι κλαίμεν χωρὶς νὰ θλιβώμεθα, γέροντες θλιβόμεθα χωρὶς νὰ κλαίωμεν.

Ἄς ἡμεθα αὐστηροὶ εἰς τὴν θεωρίαν, ἀλλ' ἐπιεικεῖς εἰς τὴν πραγματικότητα.

Εἶνε προτιμότερον ν' ἀρνηταί τις μειδιῶν ἢ νὰ κατανεύῃ δυσθύμως.